

Örnek, Sedat Veyis 1947 “Bilmem”, *Ülke Gazetesi*, 24 Eylül, Yıl 2, Sayı 645, 3.

Bilmem

Seni düşünüyordum...
Kumral saçının kumral be-
yaz yüzüne yapışmış belki?
Çekici göğsün iniyor...
Kalkıyor... Pembe dekolten
ta yarım beline kadar sıyrık.
Mışıl mışıl uyuyorsun...
Kimbilir uyurken ne gü-
zelsin?

Belki bir rüya görüyor-
sun! Bir rüya kı; köpük ka-
dar beyaz martı kadar temiz.
Bahar kokan bir rüya
Olur ya!

Belkide, bir donanma ge-
cesi kadar renkli ve uğultulu.

Sırtını ört yavrum!
Üşürsün!

Haşın, soğuk nazik derin-
den girer. C çerlerinde raks-
eder.

Kimbilir?! Belkide ölür-
sün!

Sen ölürsen yavrum!
Yüzünü sonbahar rengi
kaplar.

Başın sola kaykılır.
Ayakların morarır.

Kıfelin vücudunu iki de-
fa sarmalar. Beyaz köpükler
vücudundan kayarlar. Ve
toprak çamur olur. Annen
varsa ağlar!

Yoksa ?!

— Gerisi yalan ağlar —
unutulursun!

Dört kişi omuzunda git-
tikten sonra gece yapayal-
nızsın, Yahutta değil Belki...
Kafa tasları düşüncelerini
söylerler, kemikler hareket-
lenir. Böcekler ölü eti yerler!

Rüzgâr devriye gezer
mezarlığı baştan başa.

Bir yarasa kanat çırpır.
Bir köpek ulur...

Güneş yine batınca gu-
rup kızlaşır. Sokaklarda ha-
yat kavgası vardır. Ve mah-
puslar hücreslerinde yine «af»
rüyası görürler.

Sen öldün diye deyiş-
miş bunlar.

Yalnız baş ucundaki taş
« Fatıha » diye yalvarır.
Dudaklar kıpırdarmı ?
Bilmem !

Sedat Veyis Örnek